

ВАЛЕРИ ПЕТРОВ
БЯЛА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Високо в бялата планина имало малка метеорологична станция и в нея живеел един стар метеоролог. Той бил съвсем сам и когато му оставало свободно време, си съчинявал разни приказки и стихотворения. Ето и сега, като гледал през прозорчето тихия сняг, който валял навън, той си бил намислил нещо и вече го пишел на машинката си върху опакоето на един лист за метеорологическо съобщение. И това, което си бил намислил, започвало така:

*Над капчука в игли,
сред парцали мъгли
по заспали ели
сняг вали, сняг вали.*

*Тук през целия ден
няма никой освен
един малък елен,
просещ хлебец от мен...*

Но като стигнал до това място, едно малко еленче почукало с рога по стъклото:

— Това за м-е-е-не ли е?

Метеорологът вдигнал очи от машинката.

— За те-е-е-бе! — казал той и продължил да пише.

— Ама аз не ти прося хлебец! — казало еленчето малко обидено.

— Зная! — казал метеорологът — Само че не ми пречи, защото не мога да си я донамисля.

— Какво да донамислиш? — попитало еленчето.

— Е, как какво? Приказката!

Като чуло „приказка“, еленчето подскокнало от радост:

— Ама и аз искам да играя в нея!

— Че ти вече играеш.

— Ама и ти тогава!

Метеорологът се усмихнал.

— Не, аз съм голям — казал той — И тъжен.

— Нищо! — настояло еленчето. — Ще играеш голям и тъжен! А пък ние ще те развеселим!

— Малко се съмнявам — казал метеорологът, но все пак прибавил: — Добре. Бързай надолу, че приказката почва!

— Как почва? — попитало еленчето.

— Ами така. Не виждаш ли? Не чуваш ли?

Еленчето се огледало: снегът бил спрял! Ослушало се: отдолу, иззад елхите, долитали детски гласове!

— Децата от училището са дошли на ски — казал метеорологът. — Бягай на полянката! Много интересно ще бъде!

Той излязъл навън, за да очисти своите уреди от снега, който ги бил затрупал. Отворил сандъчето на единия, отворил на другия...

— А термометъра няма ли да погледнеш? — запитало го еленчето. То още не било тръгнало.

— Няма — казал метеорологът.

— Защо?

— Не е твоя работа. Какво разбираш ти от метеорология!

— Знам аз! — казало еленчето и заприпкало надолу. (А какво знаело после ще разберем.) И приказката започнала.

* * *

Скок! Скок! Скок! — еленчето вече стигнало до полянката, надникнало зад една преспа и кого видяло? Видяло Ванчо от III „в“ клас. Той носел ските си на рамо. Спрял се, свалил раницата си и се навел да си ги слага. Но докато си ги слагал, раницата се размърдала зад гърба му и почнала да се отдалечава.

— Стой мирно! — казал ѝ Ванчо.

И раницата се спряла на място.

— Ще се спусна веднъж и ще се върна. Разбра ли?

И раницата закимала, че е разбрала.

— И тогава ще те покажа на всички.

И раницата заподскачала радостно.

А Ванчо се плъзнал надолу със ските и изчезнал зад боровете.

Но едва изчезнал, раницата започнала да се търкаля, да издава някакви звуци, докато най-сетне се разтворила и от нея изскочило...

Какво?

Едно коте!

Но какво коте? — пита се.
Ужасно разрошено и ядосано! Истинско чудовище!
Котето се отърсило, извикало подигравателно:
— Сбогом, Ванчо! Много ти здраве! — И тръгнало към гората,
пеейки:

*Да те щипе,
да те скуби,
да ти сипе
думи груби!*

*Не, не, не е приятелство
по всяко време да
извършват посегателство
над твойта свобода!*

*Ò, тежка, ò, тежка
съдба котешка!
Мяу!*

*Да те мята,
да те мачка,
да те смята
за играчка!*

*Не, не, не е приятелство
по всяко време да
извършват посегателство
над твойта свобода!*

*О, тѐжка, о, тѐжка
съдба котѐшка!
Мяу!*

Още не било завършило мяукането и от храстчето над една преспа се раздало тънко:

— Браво! Браво!

— Фу! — изфучало котето и скочило от изненада нагоре. — Кой извика „браво“?

— Аз — казало еленчето. Защото клонките на храстчето били именно неговите рогца. То излязло иззад преспата и се приближило към котето.

— Няма да се подиграваш, че знаеш ли! — казало котето.

— Аз не се подигравам. Много хубаво бе-е-е-ше — казало еленчето.

— Така може — казало котето. — Викай още!

— Браво! Браво! — извикало еленчето, за да му направи удоволствие. — Само че защо пееш веднъж „котешка“, а веднъж „котешка“?

— За разнообразие — казало котето. — Като много знаеш, изпей ти нещо тогава.

— Добре — казало еленчето и тихичко изпяло една малка песничка, която звучала така:

*Колко е чудесна зимната гора,
бяла и спокойна, само за игра!*

*Тихо. Нито звук.
Само — чук-чук-чук —
от кълвача става
дваж по-тихо тук.*

— Не е лошо — казало котето. — А защо ти е тази закачалка на главата?

— Това са ми рогата — казало еленчето. — Всяка година ми пораства ново клонче. А какво е закачалка?

— Това, на което хората си закачат дрехите. Но ти не си живяло сред тях.

— Ама ти питомно коте ли си? — учудило се еленчето.

— А ти за диво ли ме мислиш? — казало котето.

— Ами да — с такива мустаци и опашка!

— И на тебе да ти ги дърпат всеки ден, ще ти пораснат така!

— И затова ли си побе-е-гнало?
— А как мислиш?
— От града само чак дотук?
— Ванчо ме донесе в раницата си. Искаше да ме прави скиор.
Ама аз му изядох цялата храна и избягах.
— А на него няма ли да му е мъчно?
— За храната?
— Не, за тебе.
— Ами, мъчно! Колкото на мене за него!
— А какво ще правиш в гората?
— Ще си намеря приятели, ама истински, не като него, и ще си играя с тях!
— Ами ако искаш тогава... — почнало срамежливо еленчето. И млъкнало.
— Какво „ако искам“?
— ... да станем приятели.
— Че добре! — казало котето. — Ама първи!
— Първи! — казало еленчето.
И двамата поели, подскачайки, между борове и преспи. Еленчето дори пак запяло. Този път началото на една друга песничка:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?...*

Колко весело било! Слънцето греело, снегът блестял като слюда и хрупкал под копитцата на еленчето и лапките на котето.
— Къде ме водиш? — запитало по едно време гостенчето.
— При едно мое приятелче.
— А то къде е?
— Ей го! — казало еленчето. То посочило нагоре към върха на един бор и извикало: — Сънльо-о-о!
— Сънльо-о-о! — извикало и котето.
Но отгоре се чуло само хъркане.
— Сънльо-о-о! Събуди се! — извикали и двамата.
Но чули само още по-силно „хр-р-р“.
— Няма да можем — казало еленчето, — то е ужасно сънливо!

Но в този миг от снега се подаде муцунката на едно лисиче.
— От една страна — казало лисичето, — то може да е сънливо...
Муцунката му изчезнала и се появила от съвсем друго място в
снега.

— Но от друга страна, е и лакомо, тъй че... — казало то.

И муцунката му пак изчезнала в снега.

— По-добре ще е да говориш от една страна! — казало еленчето.
— Нищо не ти се разбира така.

Но лисичето продължавало да се подава ту от една страна, ту от
друга.

— От една страна, ще е по-добре... но от друга страна, няма да е
по-добре... защото така се уча, като ме подгонят от една страна... да
избягам от другата.

— А ако те подгонят от двете? — попитало котето.

— Тогава ще избягам от трета! — отговорило лисичето и
наистина този път се подало от трето място. Но най-сетне излязло,
изгънало си опашката и намигнало.

— Много си хитро! — признало котето.

— Ами да! — казало лисичето и запяло:

*Не зная, но, изглежда, родено съм така —
каквото да помисля, излиза хитринка!*

*И няма как!
На, ето пак!
Ах, не, не умея
да мисля без нея!*

*А щом сега тъй много е в мене хитростта,
каква ли пък ще стане, когато пораста?*

*Но няма как!
На, ето пак!
Ах, не, не умея
да мисля без нея!*

И като свършило да пее, казало:
— Та ти си избягало от Ванчо, а?
— Откъде знаеш? — учудило се котето.
— Чух ви, като си говорехте — казало лисичето. — Искаш ли да станеш приятел и с мене?
— Ама първи!
— Първи!
— Хайде!
— Хайде!
И тримата весело запели:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?...*

— Чакайте! — досетило се еленчето.
— Какво има?
— Забравихме Сънльо!
— Вярно! — казало котето.
То и еленчето завикали пак нагоре:
— Сънльо-о-о!
Но отгоре се чуло пак само хъркане.
— Колкото и да викаме, не се събужда — казало еленчето.
— Хи-хи! — засмяло се лисичето. — Хи-хи!
— Защо се смееш? — казало котето.
— Защото ако, от една страна, не се събужда, като го викате, то, от друга страна, ако кажа малко по-силно, че наблизо има медец...
То наистина казало тази дума малко по-силно и още не я било доизрекло, и една кафява топка тупнала от бора в бялата преспа. Това било, разбира се, едно мече — смешно и рунтаво.
— Медец? Мррр! Къде има медец? — изръмжало то, като си търкало очите.
— В съня ти, хи-хи! — казало лисичето. — Защото много сладко спеше.
— Какъв сън бе! Какъв сън! — изръмжало обидено мечето.
— Добре де, добре! — казало еленчето. — Имаме си ново приятелче. Ела да играем с него!

- Вие на какво играете тук? — запитало котето.
- На „ритни-шишарка“! — казало еленчето.
- На „прескочи-пънче“! — казало лисичето.
- И на какво друго? — запитало котето.
- Ами на всичко... на „ритни-шишарка“ — пак казало мечето.

Толкова им били игрите в гората.

— Фу! — казало котето. — Вашето „всичко“ не е нищо! Аз ще ви науча на дама, на криеница, на стражари и апаши, на кралю-порталю, на рими, на панделки, на топчета, на статуи...

— И-ха! — заподскачали от радост горските животинчета.

А мечето извикало:

— Ще бъдем първи приятели с тебе!

Но този път еленчето казало:

— Е, да, ама...

— Е, като не щещ, иди си! — казало лисичето.

— Не че не ща — казало еленчето, — но си спомних едно стихотворение. Да го кажа ли?

— Само да не е дълго! — казало котето.

— Не е — казало еленчето.

И издекламирало следното стихотворение:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня, да те спаси;
пръв и без да се запита,
прав ли си, или не си;
пръв за теб леда пролазва,
пръв за теб пролива кръв
ето затова се казва,
че приятелят е „пръв“!*

— Браво! Браво! — завикали малките приятели.

Само котето казало:

— Това стихотворение не е детско и не е за животни!

— То се знае, че не е! — казало лисичето. — Той си го е измислил за себе си.

— Кой „той“? — учудило се котето.

— Метеорологът! — казали едновременно мечето и еленчето. — Той винаги си го пее, докато преглежда уредите си.

— И той е един метеоролог, хи-хи! — казало лисичето. — В кутията на термометъра му едно синьо птиче си е свило гнездо и му стопля живака, а той не вижда.

— Може да вижда — казало еленчето.

— Е, като вижда, защо от три седмици праща долу завишени сведения? — казало лисичето.

— Заради птичето — казало мечето. — Толкова ли не разбираш?

— Аз разбирам, но исках да разбера дали вие разбирате — казало лисичето. — Но за какво сме седнали да говорим? Я да чуем градските игри!

— Да започнем с криеница! — казало котето. — Ала-бала-ница, тур-ска пани-ца — ой-гиди Ван-чо, наш капитан-чо! Мечо, жуми до сто! А сега ние ще се крием! Хайде!

Мечето се опряло на дървото и започнало да брои на глас, а другите изчезнали.

То започнало да се прозява, да брои все по-бавно и сънно запяло:

*Просто не разбирам, просто ми е чудно:
за какво тъй често трябва да съм будно,
за какво да губя толкоз ценно време,
през което може сладко да се дреме?*

То пак се прозяло и замлъкнало.

Минала минута, минали две.

Скритите животинчета започнали да се промъкват към дървото, затичали се и се „заплюли“.

— Пу! Пу! Пу!

Но нищо не се получило.

— Той е заспал! — казало еленчето.

— Сънльо!

— Няма да играеш! — викнали всички.

Но лисичето се досетило за нещо.

— Всъщност, от една страна, това е зле, защото се развали играта — казало то, — но от друга страна, това е добре, защото трябва да се погрижим за гостенчето. Къде ще живее? Какво ще яде? За това никой не мисли! Всички казват: „лисиците са хитри“, а всъщност не лисиците са толкова хитри, ами другите животни са ужасно глупави. Хи-хи!

— Да го заведем при мете-е-е-оролога! — предложило тихо еленчето.

— Вярно! — извикало мечето. То се било събудило най-последно.

— Да вървим! — казало лисичето. — Ако го вземе, ще бъде чудесно!

— Добре — казало котето.

И всички тръгнаха към метеорологическата станция.

Ето че стигнали. Метеорологът стоял на полянката пред своите уреди и викал нагоре към някого:

— Дай ми го!

— „Никога-а-а-а! Никога-а-а-а на този свя-я-ят!“ — крещял отгоре някой като естрадна певица.

— Дай ми го, ти казвам! — викал метеорологът.

— „Никога-а-а-а! Никога-а-а-а!“ — се чувало отгоре.

— Никога, никога — казал метеорологът, — но във втората половина на деня се очаква понижение на температурата и ще ми поискаш да те пусна вътре!

Четиримата гости се спогледали.

— Добър ден — казало плахо еленчето.

— Добър ден — отвърнал метеорологът, без да престава да гледа нагоре.

— Пак сврачето ли? — запитало лисичето.

— Открадна ми транзистора! — казал метеорологът.

— И не ти го връща? — казало мечето.

— Не само не ми го връща, но не ме оставя да спя!

— Скоро ще му се изхабят батериите — казало лисичето.

— Те се изхабиха, но то научи наизуст песните — казал тъжно метеорологът.

— Ще го отучим — казало котето.

Никой не бил забелязал кога то се било отделило, кога се било изкатерило на бора и смъкнало транзистора оттам.

— Благодаря ти — казал метеорологът, като поел транзистора.

— А него какво да го правя? — попитало котето, като измъкнало иззад гърба си сврачето, съвсем разрошено.

— То ще обещае, че няма вече да пее — казал метеорологът.

— Няма вече! „Никога-а-а на тоя свя-я-ят!“ — пропяло отново сврачето.

Пуснали го и наистина замлъкнало и почнало да подскача около тях. Така станали петима приятели. Метеорологът погледнал към котето.

— Ти кое си? — казал той. — Не те познавам.

— Защото току-що пристигнах от града — отговорило важно котето.

— Ние дойдохме... — почнало мечето.

Но метеорологът го прекъснал.

— А ти защо не си спиш в дупката.

— Не ми се спи! — казало мечето, като се прозяло.

— Не ти се спи! — казал строго метеорологът. И децата знаят, че мечките спят зиме летаргичен сън.

— Летаргичен сън се спи лете! — казало мечето.

— Ще ти дам аз едно „лете“! — усмихнал се метеорологът. — Е, какво искате?

— Дойдохме да те помолим — казало бързо лисичето, като въртяло опашката си. — Понеже, от една страна, ти живееш сам и си голям и тъжен, а от друга страна, това коте няма къде да живее, може би ще искаш да го вземеш? То е много добро!

— Че като е добро, защо е напуснало дома си? Няма ли си приятели там? — попитал метеорологът.

— Имах един, Ванчо, но той ми дърпаше опашката! — казало котето.

— И вече не сте приятели? — казал метеорологът.

— Не сме! — казало котето.

— Хм! А да ловиш мишки умееш ли? — казал метеорологът.

— Фу!

— А да гониш макара?

— Фу!

— А да бъркаш в кухнята?

— Фу! — казало котето, без да се замисли.

— А, така ли? — казал метеорологът. — Тогава не те ща!

— То чу „мъркаш в кухнята“, а не „бъркаш в кухнята“ — намесило се лисичето. — Получи се недоразумение.

— Знам ги аз тези недоразумения! — казал метеорологът. — А да мъркаш значи, умееш?

— М-р-р-р-р! — измъркало котето силно като мотопед.

— Достатъчно — казал метеорологът. — А не искаш ли да се върнеш при своя, как беше, Ванчо?

— Б-р-р-р-р! — казало още по-силно котето.

— Ясно — казал метеорологът.

— Значи, взимаш ме? — зарадвало се котето.

— Ами! — казал метеорологът. — Кой е казал такова нещо?

Животинчетата били много неприятно изненадани и започнали да му се молят:

— Вземи го бе!...

— То ще те слуша!

Но метеорологът не се съгласявал.

— И дума да не става!

— Ще го вземеш! Ще го вземеш! — казало еленчето.

— Я, пораснаха ти рогата — погледнал го малко строго метеорологът.

И еленчето се засрамило и навело глава. То било тъй натъжено, че метеорологът прибавил:

— Да, да, много са порасли дори. Я как боцка това, новичкото! Значи, ти днес навършваш...

Но не успял да продължи, защото лисичето излязло напред и казало:

— Чичо метеоролог, понеже еленчето има днес рожден ден, то иска, вместо да му даваш подарък, да вземеш котето.

И метеорологът нямало какво да прави, съгласил се:

— Добре, от мен да мине!

Всички завикали „Ура!“, а пък сврачето се разкрещяло:

— „Няма да има край любовта ни-и-и!“

Но какво станало в този миг?

В този миг чул се вик:

— Мачооо!

Всички се послушали. И в тишината още по-ясно и по-отблизо се чуло:

— Мачооо!

И без заповед, всички — освен метеоролога, разбира се — се изпокрили кой където могъл сред уредите.

И ето че се появил Ванчо. Той бил без ски и без раница, разчорлен и задъхан.

— Добър ден, чичко! — казал Ванчо. — Чичко, не си ли видял едно коте?

— Какво коте? — престорил се на учуден метеорологът.

— Едно такова... ръждиво, мъничко! — казал Ванчо, почти разплакан. — Значи, няма го?

Вместо да му отговори, метеорологът запитал:

— Ти да не си го мъчил?

— Не съм!

— А опашката не си ли му дърпал?

— Съвсем малко — казал Ванчо.

— Че защо тогава е побягнало? — учудил се метеорологът.

— То не е побягнало, ами се е загубило. Излязло е и се е загубило.

— Излязло откъде?

— Ами... от къщи — излъгал Ванчо.

— От къщи чак дотук?! — още повече се учудил метеорологът.

— Ами да! Сигурно е дошло с автобуса и после с лифта! — продължил да лъже Ванчо.

— С лифта? И сега какво ще правиш?

— Ще го търся, какво!

— Аз на твоё място щях да си намеря друго. Котета колкото щеш! — казал метеорологът.

— Да, „колкото щеш“! То не е обикновено коте, то ми е приятел! — съвсем разплакан, извикал Ванчо и хукнал да търси котето си из бялата гора: — Мачоооо! Мачоооо!...

Малките животни наизскачали от скривалищата си. Всички били весели, само еленчето — не.

— Ти защо му отговори така? — казало то на метеоролога.

— Как? — попитал го той.

— Че не си виждал котето!

— За да се откаже, защо! — намесило се лисичето. — Но щом толкоз иска, нека го търси!

— Нека! — казало котето. — Само че...

— Ха-ха! Как го излъгахме! — подскочило мечето. — Сега ще живееш тука и ще си играем! Тук е хубаво, нали?

— Хубаво е — казало котето и пак повторило: — Само че...

— „Само че“ какво? — запитал го метеорологът.

— Само че искам да се върна при него! — казало неочаквано котето.

Не го казало много високо, но всички го чули и както скачали, изведнъж се вкаменили по местата си, сякаш вече се били научили да играят на статуи. И така стояли дълго, докато метеорологът проговорил.

— Искаш да се върнеш при него, така ли?

— Да.

— Е, защо?

— Защото ми е приятел — казало котето. — Я как ме търси!

— Търси те, за да ти дърпа още опашката, хи-хи! — казало лисичето.

— Не е за това — казало котето.

— И мустаците, мр-мр! — казало мечето.

— Не е за това! — казало котето.

— А защо тогава? — попитало еленчето.

— Защото ми е приятел! — казало пак котето. — И мустаците ми са си такива от рождение!

— Хи, приятел! Мр, приятел! — нахвърлили се върху него лисичето и мечето.

— Не се знае — казал метеорологът. — Не трябва да се решава така бързо. Истинските приятели не се намират на всяка крачка. Има едно стихотворение...

— Знаем го! Знаем го! Много е тъжно и голямо! — развикали се всички. — Но как да разберем дали му е приятел, или не му е приятел?

— Виж, това е наистина много мъчно — казал метеорологът.

— Няма ли барометри за приятелство? — попитало еленчето.

— Има, но и те са големи и тежки — казал метеорологът. — И все пак да помислим!

И той дал знак на малките животни да се сгущат около него. Всички събрали глави и си зашепнали. Не се разбираше какво кроят, само от време на време се чувало:

— Аз — това! Аз — това! На изпитванка!

— Шу-шу-шу!

— И-ха, че интересно!

— Шу-шу-шу!

— Ама да не стане страшно!

— Шу-шу-шу!

— Само така! Да! Да!

— Шу-шу-шу!

Като се наговорили, всички вдигнали глави.

— Ще видите, че ще издържи! — казало котето.

— Вие да видим дали ще издържите! — казал метеорологът.

— Ще издържим! Ще издържим! — развикали се всички.

И се пръснали в разни посоки, като оставили големия си и тъжен приятел да гледа след тях.

И какво станало после?

Ето какво станало.

Ванчо вървял сред бялата гора и викал котето си. Но вместо котето, отнейде се появило запъхтяно лисичето.

— Ей, глупчо! — извикало му то. — Връщай се веднага!

— Защо? — казал Ванчо.

— Защото тази пътека води направо към пропастта, не знаеш ли!
— казало лисичето. — Отгук, който е минал, не се е връщал!

*Нямаш си дори идея
колко паднали са в нея!*

— А не си ли видяло едно коте? — запитал, изплашен, Ванчо.

— С дълга опашка ли беше? — запитало лисичето.

— Да!

— И с дълги мустаци?

— Да!!

— И със зелени очи?

— Да!!! — съвсем изплашен казал Ванчо.

— Не съм го виждало — казало лисичето.

— Е, защо ме уплаши? — казал Ванчо.

— Никой не те плаши — казало лисичето. — Само се информирам.

— Но значи не е минало оттук! — казал Ванчо.

— От една страна, може да значи, че не е минало — казало лисичето, — но от друга страна, може да значи, че е минало и е паднало в пропастта. Връщай се, да не загинеш и ти!

— Няма да се върна! То е мой приятел! — казал Ванчо. — Махай се от пътя ми!

И продължил нататък.

— Добре, но на твоя отговорност! — извикало след него лисичето.

Другите животинчета наизскачали иззад борчетата. Те се били крили зад тях и били чули всичко.

— Не го е страх! — казало лисичето.

— Защото ми е приятел! — казало котето. — Няма нужда да го мъчим повече!

— А той тебе как те е мъчил! — грачело сврачето.

— Колко ме е мъчил! Много малко даже! Аз да знаете какви пакости съм правило!

— Каквото и да си правило, не може да те пуска с парашут от третия етаж! — казало мечето.

— Той само ме държеше над балкона! Даже беше интересно! — викало котето. — Оставете го!

— Ама и на нас ни е интересно! Идвай! Идвай! — развикало се лисичето. И всички хукнали след Ванчо.

А той вървял из гората и продължавал да вика своето коте:

— Мачо-о-о! Мачо-о-о!

И изведнъж наоколо му започнали да се въртят разни призраци и таласъми. Всъщност нямало нищо страшно, защото това били пак нашите познати — животинчета, — но Ванчо не знаел, че са те, и се разтреперил.

Облечени в разни пижами и чаршафи, с кофи, нахлупени на главите, животинчетата се въртели около него и викали:

— Хи-хи-хи-хи! Ха-ха-ха!
Кой е скрит зад таз елха?
— Туй хлапе какво ли дири
между толкова вампири?
— Дири си белята то,
двеста хиляди на сто!
— На тоз свят един живот е —
той за някакво си коте!...
— Коте ли? Я ти, момче,
тръгвай си оттука, че
вече чудиме се ние
кой кръвта ти да изпие...
— Като паяк на муха!
— Хи-хи-хи-хи! Ха-ха-ха!

Докато таласъмните танцували около него, Ванчо викал:

— Не ме е страх! Няма духове! Другарката учителка казва, че няма! Махайте се, че като ви хвана!... Това коте е мой приятел! Ние се обичаме с него!

И макар че бил много изплашен, пак събрал смелост, успял да разпъди духовете и се затичал нататък.

А пък горските животинчета започнали да си прибират костюмите, които метеорологът им бил раздал. Прибрали ги и седнали умърлушени в снега.

— Нищо не излезе! — признало си дори лисичето.

— Не се плаши — казало мечето.

— Плаши се, но побеждава страха си — казало еленчето.

— Аз ви казвах! Аз ви казвах! Стига толкоз! Стига сте го мъчили! — молело се котето.

— Може пък да му е приятел — казало мечето.

— Пръв! — казало еленчето. — Да кажа ли стихотворението?

Но в този миг се появил метеорологът.

— Не бързай да го казваш! — засмял се той. — Нека аз първо да кажа метеорологическото предсказание за след малко! — И зачел: „... рязко спадане на налягането и температурите, с образуване по

планините на снежни бури, гъста облачност и краткотрайни замразявания на носовете...”

И още недоизрекъл тези думи, облаци скрили слънцето, планината станала мрачна и студена.

А Ванчо вървял сред преспите. И метеорологът му говорел през една фуния:

*— Иде студът!
Дори живака
(дъ-дъ-дъ-дът)
със зъби трака!*

*Върни се, детенце,
върни се, момченце,
да ми не станеш
на ледно парченце!*

*Иде студът!
Дори живака
(дъ-дъ-дъ-дът)
със зъби трака!*

И не стигал студът, но силен вятър разтърсил дърветата, хвърлил сняг в очите на Ванчо, заблъскал гърдите му. И гласът през фунията завил:

*— Връщай се, малкият! Чувай как в клоните
свирят циклоните и антициклоните!
Тяхната ледена виелица прави я
господин Андерсен от Скандинавия!*

И крачките на Ванчо ставали все по-бавни. И гласът през фунията го предупреждавал:

— Ей я умората, ей я умората,
тя е по-силна от силите в хората.
Ей я умората, тихичко пееща,
ей я умората, люлки люлееща.
Слаби са, слаби са детските мускули!
Колко по-силни от теб са напускали
боя с врага в резултат на умората.
Ето, не чувстваш ли? Таз ти е втората
крачка насън. А пък таз ти е третата.
Връщай се, ей! Ако тук под дърветата
само поседнеш за малка почивчица,
меко загърнато в бяла завивчица,
никога няма...

Сврачето, като чуло думата „никога“, не издържало, изпляскало с криле и литнало, крещейки:

— Никога-а-а-а! Никога-а-а-а!

Но и това не уплашило Ванчо. Напротив, той се стреснал от крясъка и извикал:

— Не ме е страх от умората! Там е котето ми! Там е моят приятел! — и продължил нататък.

Но бурята не се предавала. Тя грабнала сврачето, завъртяла го и го хвърлила към едно борче встрани, зад което се били скрили малките животни.

— Защо разваляш играта? — извикало му лисичето.

— Ами дожаляло му е! — казало еленчето. То само̀ било нажалено.

— А на мене? — извикало котето. — Мене не ми ли е жал, мислите? Стига сте го мъчили! Той вече доказа! Не е честно! Пуснете ме! Чичо Метеоро-ло-о-о-ог!

То се отскубнало от мечето и лисичето, които го дърпали назад, с един скок се хвърлило през виелицата към Ванчо и го прегърнало:

— Ванчо, аз съм тук! Не бой се!

— Мачо! — извикал зарадван Ванчо.

И в миг всичко се преобразило. Бурята стихнала. Топло слънце засияло над планината и метеорологическата станция. И Ванчо, и

котето, прегърнати, запели заедно с другите малки животни:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня, да те спаси;
пръв и без да се запита,
прав ли си, или не си;
пръв за теб леда пролазва,
пръв за теб пролива кръв —
ето затова се казва,
че приятелят е „пръв“!*

— Дотук добре — казал... кой мислите?

Познахте. Метеорологът. Той се бил появил отнейде, все още с фунията в ръка.

— Аз ви казвах! Аз ви казвах! — викало и скачало котето. — Той ми е истински приятел!

— А ти къде беше? — запитал го Ванчо.

Котето се посмутило малко.

— Ами чаках те, чаках те и излязох да се поразходя с тези приятели — казало то. — Запознайте се!

И Ванчо се запознал с горските животинчета. Само като стигнал до лисичето, казал:

— Ние с тебе май се познаваме.

— Друго лисиче е било! — казало лисичето.

А котето продължавало да подскача:

— Той ми е истински приятел, видяхте ли! Аз само накрая му помогнах!

— И добре, че му помогна все пак! — казал строго метеорологът.

— Защо? — попитало котето.

— Е, как защо? — престорил се на учуден метеорологът. — Ти да не мислиш, че него изпитвахме досега?

— А кого? — смаяло се котето.

Животинчетата се вкаменили отново, сякаш за втори път играели на статуи.

— Кой ще каже кого? — попитал метеорологът.

Животинчетата мълчали. Само лисичето смънкало:

— От една страна... — и млъкнало.

— Който знае, да си поклати рогцата! — казал метеорологът.

И еленчето поклатило рогца.

— Казвай тогава!

— Него — казало еленчето и — боц! — боцнало лекичко котето.

— А? — казало само котето.

И всички се засмели.

— Тебе бе, котарако — казал метеорологът, — дето бягаш в гората и оставяш приятеля си без приятел, защото малко те бил помачкал и носил в раница.

— Аз вече няма! — обещал Ванчо, като прегърнал котето си.

А котето мълчало засрамено.

— Тебе изпитвахме — продължил метеорологът, — за да видим дали го заслужаваш! Да видим докога ще търпиш да го мъчим!

— Е, издържах ли? — казало котето.

— С три и половина — казал метеорологът, — но за котка и това е много.

Мечето, лисичето и сврачето отново се засмели. Котето се ядосало:

— Вий мен изпитвали сте, значи? Не ви е срам, подигравачи!

Това прозвучало като стихче и горските животинчета, без еленчето, се разкачали около котето, повтаряйки думите му.

Но метеорологът ги спрял.

— Няма какво много да му се смеете! — казал той. — И вие нищо не знаехте. И трябва да разберете, че приятелството не е само „хайде да си поиграем!“ или да използваме транзистора на приятеля си, а нещо много повече... Пък вашето, отгоре на всичко, беше и първо „хайде да си поиграем!“, а после — „хайде да му се подиграем!“.

Той се усмихнал малко тъжно и прибавил:

— Време е. Изпратете ги до долната поляна, че другарката учителка ще му скъса ушите!

И всички без метеоролога и еленчето тръгнаха надолу.

— Сбогом! Сбогом! И да не забравяте приятелите си! — казал метеорологът.

— Никога! — извикали малките животни.

Това прозвучало много поучително, но, слава богу, сврачето пак не се сдържало и този път успяло да изпее докрай своята песен:

*Никога-а-а-а! Никога-а-а-а на тоя свят,
дорде си млада-а и аз съм мла-ад,
няма да има край любовта-а-а-а ни,
няма да има край радостта-а-а ни!
Никога-а-а!
Никога-а-а!*

Това било така смешно, че всички изръкопляскали и завикали „ура“, а сврачето се поклонило и казало:

— Благодаря за вниманието!

И малките животни поели надолу по белия склон. Останали само метеорологът и еленчето.

— Не беше право! — казало еленчето.

— Кое? — запитал метеорологът.

— За да изпиташ котето, измъчи момчето!

— Какво? Какво? — казал метеорологът.

— Сам знаеш — казало еленчето.

— Ама това беше приказка — казал метеорологът.

* * *

И наистина приказката била завършила — отново бил завалил снегът, метеорологът пак седял пред своята пишеща машинка, а еленчето надничало през стъклото.

— Е, че какво, като е приказка? — казало то.

— Това, че аз съм си го измислил и мога да си го мъча колкото си искам! — казал метеорологът.

— Да-да! — казало недоволно еленчето. — А всичко ли бе-е-е-е още измислено?

— Да. И рогчето. Нали за него питаш?

Еленчето кимнало.

— А защо я измисли точно такава? — попитало то.

— Каква „такава“?

Еленчето замълчало и после казало:

— Ти имаш ли си приятели?

— Че ти малък приятел ли си? — казал метеорологът.

— Не-е-е, наистина!

— Я какво любопитно двукопитно! — казал метеорологът. —

Виж, за „наистина“ си малък! Хайде бягай!

И еленчето изтичало в бялата гора. А метеорологът останал още малко пред машинката си, за да довърши това, което бил съчинил (и което не е за малки еленчета и дечица):

*... Нито звън на шейна,
нито глас на жена,
вредом само една
тишина, тишина.*

*Сняг вали, сняг вали
над заспали ели...
Не боли, не боли,
преболява, нали?*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.